

שבת דף קב

משנה.

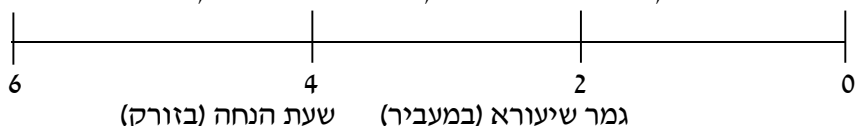
פטור	הזורק ונוזכר מאחר שיצתה מידו, קלטה אחר, קלטה כלב, או שנשרפה
פטור	זרק לעשות חבורה, בין באדם ובין בבהמה, ונוזכר עד שלא נעשית חבורה
זה הכלל: כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה. תחלתן וסופן שגגה. תחילתן וסופן שגגה - פטורין, עד שתהא תחילתן וסופן שגגה.	

קושי: הא נחה - חייב, והלא נזכר, ותנן: כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה!

תירוצים:

קושי בפירוש	סיפא - כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה	רישא - הזורק ונוזכר מאחר שיצתה מידו, קלטה אחר, קלטה כלב, או שנשרפה	
קושי: לכתא ומתנא אוגדו בידו הוא – ואם כן, פטור מהוצאה תירוץ: כגון שנתכוין לעשות חבורה דחיה: כבר כתוב את זה במשנה ואם כן, משפט זה לא מוסיף כלום והא זה הכלל דקתני - אזריקה קתני	ללכתא ומתנא – חתיכת עץ הקשורה לחבל – ולכן הוא יכול להשפיע עדיין על הנחתו של החפץ במעביר	מקרה רגיל של זורק – רק פטור אם קלטה אחר וכו'. אבל אם נח מאותו זריקה הוא חייב	רב כהנא
		בזורק	רבא 1
(קשיים אלו לא נמצאים בגמרא) 1. מסביר שבמשפט הראשון יש שני מקרים כשנראה כמקרה אחד 2. לדבריו יוצא שאפילו אם הוא לא יכול להשפיע על המשך קיום המלאכה – כי כבר זרק ולא בידו לשנות – אם היתה לו ידיעה, הוא כבר לא שוגג		הזורק ונוזכר מאחר שיצתה מידו (הנחה היתה בידיעה) <u>א</u> לא נזכר, וקלטה אחר או קלטה כלב או שנשרפה (לא היתה הנחה מכוחו של הזורק) - פטור	רבא 2
(קשיים אלו לא נמצאים בגמרא) 1. מקרה של החבורה בא באמצע – ולפי רב אשי זה רצף אחד 2. המקרה לא מציאותי – שבין הזמן שזרק לבין הזמן שנח, הוא זוכר ואז שוכח שוב! 3. חייבים להגיד שאין ידיעה לחצי שיעור (ועל זה יש מחלוקת)	לא חזר ושכח - פטור, שכל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה	הזורק ונוזכר, מאחר שיצתה מידו קלטה אחר, או קלטה כלב, או שנשרפה - פטור הא נחה – חייב במה דברים אמורים - שחזר ושכח	רב אשי (חסורי מחסרה, והכי קתני)

שתי אמות בשוגג, שתי אמות במזיד, שתי אמות בשוגג;

מה הדין ולמה?	באיזה מקרה מדובר?
רבה פסור אפילו לרבן גמליאל דאמר (בכותב) אין ידיעה לחצי שיעור התם הוא, דכי קא גמר שיעורא - בשוגג קא גמר, אבל הכא דבמזיד - לא.	ובמאי? אי בזרק - שוגג הוא, אלא <u>במעביר</u>
רבא חייב. ואפילו לרבנן דאמרי (בכותב) יש ידיעה לחצי שיעור, התם הוא - דבידו, אבל הכא דאין בידו - לא	ובמאי? אי במעביר - הרי בידו, ואלא <u>בזרק</u> .

דברי רבא שסותרת משנתינו:

הסתירה	דברי רבא	משנה
זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן - חייב	קלטה אחר, או קלטה הכלב, או שנשרפה פסור!	
פתרון לסתירה	דקא מכוין	התם דלא מכוין

חיזוק להתירוץ ממשנה: אמר רב ביבי בר אביי: אף אן נמי תנינא: **יש אוכל אכילה אחת וחייב עליה ארבע חטאות ואשם אחד, הטמא שאכל חלב, והוא נותר מן המוקדשין, ביום הכפורים. רבי מאיר אומר: אף אם היתה שבת והוציאו [בפין] - חייב. אמרו לו: אינו מן השם. ואמאי? הא אין דרך הוצאה בכך! אלא: כיון דקא מיכוין - מחשבתו משויא ליה מקום, הכא נמי: כיון דקא מיכוין - מחשבתו משויא ליה מקום.**

משנה. הבונה כמה יבנה ויהא חייב? - הבונה כל שהוא. והמסתת, והמכה בפטיש ובמעצד, הקודח כל שהוא - חייב. זה הכלל: כל העושה מלאכה, ומלאכתו מתקיימת בשבת - חייב. (וכן) רבן שמעון בן גמליאל אומר: אף המכה בקורנס על הסדן בשעת מלאכה - חייב, מפני שהוא כמתקן מלאכה.

שאלה: כל שהוא למאי חזיא?

תשובה 1: אמר רבי ירמיה: שכן עני חופר גומא להצניע בה פרוטותיו. דכוותה גבי משכן - שכן תופרי יריעות חופרין גומא להצניע בה מחטיהן.
דחיה: אביי אמר: כיון דמשתכי - לא עבדי הכי.
תשובה 2: שכן עני עושה פיטפוט כירה קטנה לשפות עליה קדירה קטנה. דכוותה גבי משכן - מבשלי סמנין לצבוע יריעות שחסרה מלאכתן, עושין פיטפוט כירה קטנה לשפות עליה יורה קטנה.
דחיה: רב אחא בר יעקב אמר: אין עניות במקום עשירות. אלא: שכן בעל הבית שיש לו נקב בבירתו וסותמו, דכוותה גבי משכן - שכן קרש שנפלה בו דרנא - מטיף לתוכה אבר וסותמו.

דברי שמואל	תחילת הברייתא הסותרת	סוף הברייתא הסותרת
המצדד את האבן - חייב (מינה בקרקע בלי לשים טיט)	אחד נותן את האבן ואחד נותן את הטיט - הנותן את הטיט חייב	רבי יוסי אומר: ואפילו העלה והניח על גבי דימוס (שורה) של אבנים - חייב (בלי לצדד את האבן)
שורה תחתונה	שורה בינונית	שורה עליונה

מסתת	רב	שמואל	החידוש במקרה
העושה נקב בלול של תרנגולים	בונה	מכה בפטיש	דרך בנין בכך
עייל שופתא בקופינא דמרא	בונה	מכה בפטיש	אין דרך בנין בכך אבל דומה לבניין דעבדיה לאוירא
	בונה	מכה בפטיש	אין דרך בנין בכך

שאלה: בעא מיניה רב נתן בר אושעיא מרבי יוחנן: מסתת משום מאי מיחייב?
תשובה: אחוי ליה בדיה משום מכה בפטיש.
קושי: והאן תנן: **המסתת והמכה בפטיש!**
תירוץ: אימא: המסתת המכה בפטיש.

